

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složném z předsedkyně JUDr. Markétky Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: P. P.**, nar. „X“, trvale bytem „X“, právně zastoupeného JUDr. Radkem Spurným, advokátem se sídlem v Duchcově, Míru 33/9 proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2015, č.j. 697/DS/2015, JID 31389/2015/KUUK/Bla,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26.2.2015, č.j. 697/DS/2015, JID 31389/2015/KUUK/Bla, a usnesení Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků, ze dne 15.10.2014, č.j. MgMT-SČ 05210/PŘ/2341/2014/Ši, se **pro vadu řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2015, č.j. 697/DS/2015, JID 31389/2015/KUUK/Bla, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15.10.2014, č.j. MgMT-SČ 05210/PŘ/2341/2014/Ši, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o určení neplatnosti doručení písemnosti ze dne 14.7.2014, č.j. MgMT-SČ 057210/PŘ/2341/2014/Ši, č. dok. MgMT/082198/2014.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že žádal o určení neplatnosti doručení příkazu o uložení pokuty za přestupek vedeného pod č.j. MgMT-SČ 057210/PŘ/2341/2014/Ši. Žalobce spatřoval vážný důvod, pro který si nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost

ve stanovené lhůtě vyzvednout v tom, že vůbec neměl šanci se o doručování písemnosti dozvědět. Žalobce na rozdíl od odvolacího správního orgánu má za to, že tvrzení, že ve schránce označené jeho jménem žádné oznámení o uložení zásilky nebylo, je naprosto konkrétní tvrzení, a ne nějakou obecnou formulací bez konkrétního doloženého důvodu, jak uzavřel odvolací orgán. Prokazování skutečnosti, zda do poštovní schránky žalobce bylo vhozeno oznámení o uložení zásilky, mělo být jádrem dokazování v řízení o určení neplatnosti doručení. Oba správní orgány však v této souvislosti nevedly řádné dokazování. Dle názoru žalobce, pokud účastník řízení předloží jakékoli relevantní tvrzení, musí být vedeno dokazování směřující k tomu, zda se toto tvrzení podaří prokázat, či nikoli. Je naprosto nepřijatelné, aby správní orgán v rámci své volné úvahy opíral své rozhodnutí o to, zda má, nebo nemá pochybnosti o pravdivosti tvrzení předkládaném účastníkem. To, že správní orgán uvedl, že písemnost, která mu byla vrácena, výzvu s poučením adresáta již neobsahovala, a byla opatřena datem zanechání této výzvy a dobou uložení, není dle žalobce dostatečné, neboť doručování v tomto případě bylo velmi pochybné. První pokus o doručení skončil vrácením zásilky s uvedením důvodu, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Žalobce však měl na této adrese řádně označený zvonek a schránku. Podle názoru žalobce byl postup správního orgánu I. stupně v rozporu s uznávanou zásadou materiální pravdy formulovanou v ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Odvolací orgán kontroverzně uvedl, že žalobce svá tvrzení ničím nedoložil. Avšak žalobce navrhl výslech svědkyně I. W., která je jedinou osobou, která schránku žalobce vybírá, dále mohl být učiněn dotaz na Českou poštu, s.p. a případně mohl být proveden i výslech doručovatelky. Pokud měly správní orgány za to, že žádost o určení neplatnosti doručení spojená s odporem neměla potřebné náležitosti, neměly vydávat pro žalobce negativní rozhodnutí, ale měly ho vyzvat podle § 37 odst. 3 správního řádu k jejich odstranění. Žalobci rovněž nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jak vyžaduje ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že žalovanému je ze spisu známo, že právě pro nemožnost si zásilku vyzvednout žalobce zplnomocnil paní W., což je ve spisu potvrzeno i kopií průkazu pro příjemce. Žalobce dosud svá tvrzení nijak neprokázal, jak požaduje ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu. V tomto případě se vede správní řízení o žádosti, kdy navíc důkazní břemeno padá na žadatele, tedy na žalobce. Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což je doloženo protokolem o nahlédnutí do spisu ze dne 7.10.2014. Skutečnost, že správní orgán neprovádí v tomto případě dokazování, vyplývá z ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Soud se před vlastním přezkoumáním žaloby musel zabývat otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení, včetně toho, zda žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Jednou z podmínek přezkoumání úkonu správního orgánu ve správním soudnictví je mimo jiné i skutečnost, zda se jedná o rozhodnutí, tedy takový právní úkon, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. V posuzovaném případě soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného, jehož přezkumu se žalobce domáhá, takovým rozhodnutím je, a to s ohledem na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 15.9.2016, sp. zn. 3 As 248/2015, www.nssoud.cz. Vzhledem k tomu, že i ostatní podmínky řízení byly splněny, přistoupil soud k meritornímu přezkumu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Příkazem o uložení pokuty za přestupek ze dne 14.7.2014, č.j. MgMT-SČ 0572/PŘ/2341/2014/Ši, uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu mu byla uložena pokuta ve výši 2500,-Kč. Ve spise je založena obálka s doručenkou na adresu žalobce „X“ a výzvou k vyzvednutí zásilky s poučením, přičemž na rubové straně obálky je uvedeno, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Za doručující orgán (Českou poštu, s.p.) vyplnila poštovní obálku P. M. dne 18.7.2014. Následoval další pokus o doručení s pokynem doručujícímu orgánu: „ULOŽIT a zanechat výzvu s poučením, i když je adresát neznámý – MÁ ZDE TRVALÝ POBYT !!!“

Dále je uvedeno, že doručovatelkou P. M. nebyl dne 23.7.2014 žalobce zastižen a zásilka byla uložena. Dále je uvedeno, že adresát si zásilku ve lhůtě od 23.7.2014 do 5.8.2014 nevyzvedl a odesílatel vyloučil její vložení do schránky. Zásilka tedy byla dne 5.8.2014 s odtrženou chlopní s výzvou k vyzvednutí a poučením vrácena správnímu orgánu I. stupně. Z protokolu o nahlédnutí do spisu ze dne 7.10.2014 je zřejmé, že za právního zástupce žalobce nahlédla do spisu a pořídila fotokopie advokátní koncipientka Mgr. N. Dne 14.10.2014 byl správnímu orgánu I. stupně podán odpor proti uvedenému příkazu společně s žádostí o určení neplatnosti doručení. V žádosti žalobce uvedl, že z důvodu pracovních aktivit velmi často cestuje po celé Evropě a s ním na adrese „X“, žije jeho matka I. W., na této adrese je i řádně označen zvonek a schránka, což doložil fotografiemi včetně fotografie průkazu zmocněnce k přebírání pošty za žalobce ze dne 17.4.2012 pro matku žalobce. Vedle toho navrhl výslech své matky a dotaz na Českou poštu, s.p., zda a s jakými výsledky byly v minulosti doručovány písemnosti. Žalobce postavil svou argumentaci na tom, že nebylo vhozeno do schránky žádné oznámení o pokusu o doručení a uložení zásilky, a tedy neměl šanci se o doručování příkazu dozvědět.

Ve svém rozhodnutí ze dne 15.10.2014 správní orgán I. stupně vyšel z předpokladu, že žalobci byla zanechána výzva o uložení příkazu dne 23.7.2014, a zároveň, že žalobce neprokázal žádné vážné důvody, které nastaly bez jeho zavinění a na základě kterých si

nemohl ve stanovené lhůtě písemnost vyzvednout. V odvolání žalobce poukazoval na různý průběh doručování v krátké době a odkázal na navrhované důkazy. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce svá tvrzení ničím nedoložil a ze spisového materiálu nevyplývá, že by si žalobce nemohl příkaz vyzvednout. Není jasné, kdy pominula překážka, která žalobci bránila v tom, aby si písemnost vyzvedl. K opakovanému doručování uvedl, že postup poštovní doručovatelky při prvním pokusu o doručení nemá žádný vliv na průběh druhého úspěšného pokusu o doručení, které proběhlo zcela podle platných právních předpisů. K návrhu výsledku paní W. uvedl, že se jednalo o osobu, které nemělo být doručováno, a proto by byl její výsledek bezpředmětný, stejně jako dotazy k tomu, jak doručování probíhalo v minulosti.

Podle § 23 odst. 4 správního řádu se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Podle § 23 odst. 5 správního řádu zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

Podle § 41 odst. 1 správního řádu navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.

Podle § 41 odst. 2 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.

Podle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Správní soudy se již opakovaně zabývaly námitkami zpochybňujícími doručování písemností správními orgány prostřednictvím pošty a z jejich závěrů lze odkázat na následující.

Smyslem a účelem doručování je, aby se účastníci řízení seznámili s písemnostmi správního orgánu a aby měli možnost uplatnit svá práva a oprávněné zájmy při zachování efektivního fungování veřejné správy. Při výkladu právní úpravy doručování musí být tato východiska zohledněna (srov. rozsudky NSS ze dne 25.8.2011, sp. zn. 7 As 53/2011; ze dne 31. 10. 2011, sp. zn. 8 As 16/2011, www.nssoud.cz).

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20.12.2016, sp. zn. 3 As 241/2014, www.nssoud.cz dovodil, že: *“...z hlediska samotného gramatického výkladu je třeba uvést, že § 24 odst. 1 neuvádí jako podmínku fikce „náhradního doručení“ následné vhození do schránky adresáta. Toto ustanovení počítá především s tím, že zásilka má být uložena a připravena k vyzvednutí. S tím samozřejmě neodmyslitelně souvisí nutnost vyzvání adresáta, aby si zásilku vyzvedl a s tím související poučení.“*

Ústavní soud k prokazování doručení písemnosti mimo jiné v nálezu ze dne 22.2.2011, sp. zn. I. ÚS 2849/07, www.usoud.cz, uvedl, že: *„Doručenka je samozřejmě obvyklým důkazním prostředkem a některé procesní předpisy jí navíc mnohdy přiznávají důkazní sílu veřejné listiny, popř. s ní spojují domněnku pravdivosti jejího obsahu. Doručenka však není jediným důkazním prostředkem, jímž by mohla být okolnost řádného doručení prokazována; to platí nejen pro starý správní řád, jenž doručenku neupravoval, ale obecně pro jakýkoliv předpis, bez ohledu na to, zda v něm doručenka a její důkazní síla je upravena, či nikoliv.“*

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16.2.2017, sp. zn. 9 As 103/2016, www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že pro zpochybnění doručení písemnosti musí strana předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení a údaje na doručence zpochybnit; musí vytvořit věrohodnou verzi reality, že předmětná zásilka doručena nebyla (např. pravidelné problémy s doručováním v určité lokalitě, obálka s neodtrženou chlopní obsahující sdělení o uložení zásilky).

Závažné důvody, které představují překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon (§ 41 správního řádu), musí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu (viz rozsudek NSS ze dne 17.2.2015, sp. zn. 7 Azs 13/2015, www.nssoud.cz).

Z judikatury rovněž vyplývá, že při hodnocení závažnosti zpochybnění doručení písemnosti podstatné je to, zda doručování zásilky žalobci probíhalo jakýmkoliv nestandardním způsobem, který by byl způsobilý vyvolat důvodné pochybnosti o tom, že se držitel poštovní licence při doručování této zásilky dopustil žalobcem vytýkané vady doručení, popř. jiné vady, a to např. tím, že by zásilka byla znovu doručována namísto toho, aby byla toliko vložena do domovní schránky (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 31.3.2010, sp. zn. 5 As 26/2009, nebo usnesení KS v Ústí nad Labem ze dne 27.4.2016, sp. zn. 15 Af 43/2014, www.nssoud.cz).

Na základě shora uvedených východisek lze konstatovat, že k tomu, aby byl splněn účel doručování, musí být podle § 23 odst. 4 správního řádu adresát vyzván, aby si zásilku vyzvedl, neboť tento úkon zaručuje adresátovo povědomí o tom, že mu bylo neúspěšně doručováno. Pokud by bylo prokázáno, že poučení s výzvou k vyzvednutí zásilky nebylo adresátovi zanecháno v souladu s uvedeným ustanovením, a adresát se tedy nemohl objektivně o uložení zásilky dozvědět, nemohl si rovněž zásilku vyzvednout a učinit případné navazující úkony (podat odvolání či odpor). Nevhození výzvy k vyzvednutí zásilky vedoucí k tomu, že si pro nevědomost o doručování nemohl adresát zásilku vyzvednout, je pak bezpochyby závažným důvodem nezávislým na vůli adresáta, adresátem nezaviněným, a tedy naplňujícím podmínky ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu.

Soud dále konstatuje, že správní orgán je povinen při hodnocení každé žádosti o prominutí zmeškání úkonu individuálně hodnotit tvrzení žadatele a jím navrhované důkazy mající prokázat jeho tvrzení.

V projednávaném případě žalobce správně poukázal na nestandardnost doručování příkazu, kdy dne 18.7.2014 byl žalobce poštovní doručovatelkou na adrese A. 2788, T., shledán jako neznámý a tou samou poštovní doručovatelkou (P. M.) o 5 dní později bylo uvedeno, že žalobce nebyl na uvedené adrese zastížen a bylo mu zanecháno oznámení o uložení zásilky na poště. Na podporu svého tvrzení, že nebylo doručováno v souladu se správním řádem nabídl žalobce celou řadu důkazů, které měly prokazovat, že si na uvedené adrese „X“, přebírání pošty zajišťuje (zmocnění matky k přebírání pošty, fotografie schránky a zvonku, výslech matky žalobce I. W.). Žalobce navrhl i dotaz na Českou poštu ohledně doručování, případně výslech poštovní doručovatelky. Soud musí konstatovat, že se žalobce snažil dostát svým povinnostem a prokázat, že zde existovala překážka (nevhození výzvy k vyzvednutí), jež mu bránila ve vyzvednutí příkazu a podání včasného odporu.

Nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, který považuje návrh na výslech matky žalobce za bezpředmětný, jestliže žalobce argumentuje, že jeho matka je jediná, kdo poštovní schránku vybírá. Na jedné straně tak stojí poštovní doručenka s obálkou, která však není veřejnou listinou a jejíž důvěryhodnost snižuje předchozí postup při doručování (uvedení, že žalobce je na adrese neznámý). Navíc už jen s ohledem na předloženou kopii průkazu zmocněnce k přijímání pošty je patrné, že žalobci je doručováno na adresu „X“ již nejméně od roku 2012. Na druhé straně žalobce nabídl dalších několik důkazů prokazujících jeho tvrzení. Za této situace byly správní orgány povinny se tvrzeními žalobce blíže zabývat a provést potřebné dokazování. Správní orgány samozřejmě nejsou povinny vyhovět všem důkazním návrhům, pokud svůj postup řádně odůvodní, nicméně soud má za to, že by se měly soustředit primárně na akt vhození výzvy k vyzvednutí zásilky do poštovní schránky žalobce poštovní doručovatelkou P. M. a za tímto účelem provést její svědecký výslech. Ačkoliv je možné, že si P. M. na konkrétní doručování nevzpomene, může obecně objasnit, svůj postup při doručování, zda se stávalo, že chlopeč s výzvou nevhodila do schránky, případně může vysvětlit jí udávané rozporuplné údaje ohledně pobytu žalobce na uvedené adrese. Rovněž může být vyžádáno i pracovní hodnocení této poštovní doručovatelky. Další procesní postup správní orgán zvolí s ohledem na výsledky provedeného dokazování. Soud zdůrazňuje, že právě akt vhození výzvy s poučením adresáta do poštovní schránky je v dané věci podstatný.

Závěrem soud musí konstatovat, že závěr správního orgánu I. stupně i žalovaného, že doručování příkazu ze dne 14.7.2014 probíhalo v souladu se správním řádem je předčasný a nemá oporu ve spise. Dalšími námitkami se soud nezabýval s ohledem na vrácení věci do fáze dokazování.

Z těchto důvodů přistoupil soud výrokem I. tohoto rozsudku ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění. Vzhledem k tomu, že uvedenou vadou je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 správního řádu i ke zrušení usnesení Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků, ze dne 15.10.2014, č.j. MgMT-SČ 05210/PŘ/2341/2014/Ši. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vyslovil, že

se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.

Jelikož žalobce měl v projednávané věci úspěch, soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku v celkové výši 11 228,- Kč, která se skládá, z částky 3 000,- Kč na zaplacený soudní poplatek, z částky 6 200,- Kč za 2 úkony právní služby po 3 100,- Kč poskytnuté právním zástupcem JUDr. Radkem Spurným [převzetí věci, podání žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb], z částky 600,- Kč za s tím související 2 režijní paušály po 300,- Kč a z částky 1 428,- Kč odpovídající 21% DPH z celkové částky bez soudního poplatku. Uloženou povinnost náhrady nákladů řízení je žalovaný povinen splnit v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. dubna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová